

C\_2020095HU.01000701.xml

23.3.2020

HU

Az Európai Unió Hivatalos Lapja

C 95/7

A F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2019. augusztus 13-án benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem – Vikingo F?vállalkozó Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(C-610/19. sz. ügy)

(2020/C 95/06)

Az eljárás nyelve: magyar

A kérdést el?terjeszt? bíróság

F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Az alapeljárás felei

Felperes: Vikingo F?vállalkozó Kft.

Alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

1)

Megfelel-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerr?l szóló 2006. november 28-i 2006/112 tanácsi irányelv (1) (a továbbiakban: 2006/112 irányelv) 220. cikkének a) pontjával és 226. cikkével összefüggésben értelmezett 168. cikke a) pontjának és a 178. cikke a) pontjának és a tényleges érvényesülés elvének azon nemzeti jogértelmezés és gyakorlat, mely szerint az adólevonás anyagi jogi feltételei teljesítése esetén önmagában nem elegend? az olyan számla birtoklása, mely tartalmazza az ezen irányelv 226. cikkében el?írtakat, hanem az adóalanynak ahhoz, hogy a kérdéses számla alapján jogosult legyen gyakorolni az adólevonás jogát, a számlán kívül további okirati bizonyítékokkal is rendelkeznie kell, melyeknek a 2006/112 irányelv el?írásain túlmen?en meg kell felelniük a számvitelre vonatkozó nemzeti szabályozás alapelveinek és a bizonylatokra el?írt konkrét szabályainak is, továbbá az is elvárás, hogy a láncolat összes tagja emlékezzen és egybehangzóan nyilatkozzon ezen bizonylatokkal alátámasztott gazdasági tevékenység minden részletére?

2)

Megfelel-e a 2006/112 irányelv héalevonásra vonatkozó rendelkezéseinek, az adósemlegesség és a tényleges érvényesülés elvének azon nemzeti jogértelmezés és gyakorlat, mely láncolatos ügylet esetén – minden egyéb körülményt?l függetlenül – kizárólag az ügylet e jellege miatt teszi

kötelezővé a láncolat minden tagjának vizsgálatát az általa végzett gazdasági tevékenység elemeire kiterjedően és abból következtetés levonását a lánc másik pontján álló adózóra nézve, továbbá az adóalany héalevonási jogát arra hivatkozással tagadja meg, hogy a tagállami jogszabály által nem tiltott láncolat kialakítása nem volt gazdaságilag észszerűen indokolható. Ezzel összefüggésben láncolatos ügylet esetén a héalevonási jog megtagadására alkalmas objektív körülmények vizsgálatakor, az azt alátámasztó bizonyítékok releváns voltának, bizonyító erejének meghatározásakor és azok értékelésekor a tényállás feltárására vonatkozó releváns tényeket meghatározó anyagi jogszabályként csak a 2006/112 irányelv és a nemzeti szabályok adólevonásra vonatkozó rendelkezései alkalmazhatók, avagy sajátos szabályként az adott tagállam számviteli előírásai is?

3)

Megfelel-e a 2006/112 irányelv héalevonásra vonatkozó rendelkezéseinek, az adósemlegesség és a tényleges érvényesülés elvének azon nemzeti jogértelmezés és gyakorlat, mely a terméket az adóköteles tevékenységének folytatása szerinti tagállamban adóköteles tevékenységéhez felhasználó és a 2006/112 irányelv szerinti számlával rendelkező adóalany héalevonási jogát arra hivatkozással tagadja meg, hogy az adóalany előtt nem ismert a láncolat tagjai által végzett ügyletnek az összes eleme, illetőleg olyan körülmények miatt, amik a láncolat számlakibocsátót megelőző tagjainál merültek fel és azokra az adózónak rajta kívül álló okok miatt semmiféle ráhatása nem lehetett, továbbá a héalevonási jog feltételeként az adózót terhelő ésszerű intézkedések körében nemcsak a szerződés megkötését megelőzően, hanem az ügylet folyamán a teljesítésig és azt követően is általános ellenőrzési kötelezettséget vár el az adózótól. Ezzel összefüggésben van-e olyan kötelezettsége az adózónak, hogy amennyiben a számla szerinti gazdasági tevékenység bármely elemében a szerződés megkötését követően a teljesítéskor vagy az után olyan szabálytalanságot észlel, vagy olyan körülmény jut a tudomására, ami az adóhatóság gyakorlata szerint a héalevonási jog megtagadását eredményezi, a héalevonási jogával ne éljen?

4)

A 2006/112 irányelv héalevonásra vonatkozó rendelkezéseire és a tényleges érvényesülés elvére tekintettel az adóhatóságnak meg kell-e neveznie az adócsalás mibenlétét, továbbá megfelel-e azon eljárása, hogy a láncolat tagjainál feltárt, a héalevonási joggal okszerű összefüggésben nem lévő hiányosságokat, szabálytalanságokat tekinti az adócsalás bizonyítékaként, arra hivatkozással, hogy mivel azok a számla tartalmi hiteltelenségét okozták, így az adócsalásról adózó tudott, vagy tudnia kellett. Ha az adócsalás ténye fennáll, e tény megalapozza-e a fentiekben ismertetett mértékű, mélységű és kiterjedésű ellenőrzés elvárását az adózótól, avagy az meghaladja-e a tényleges érvényesülés által elvárt mértéket?

5)

A héalevonási jog megtagadásának arányos szankciója-e az adókülönbözet összegének 200 %-os mértékében meghatározott adóbírság fizetési kötelezettség, ha a költségvetést az adózó héalevonási jogával közvetlenül összefüggő adókiesés nem érte? Megállapítható-e az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 170. § -a (1) bekezdésének 3. mondatában foglalt valamelyik tényállás, ha a felperes minden birtokában lévő dokumentumot az adóhatóság rendelkezésére bocsátott és a kiállított számláit az adóbevallásában szerepeltette?

6)

Amennyiben a feltett kérdések tekintetében adott válaszok alapján az állapítható meg, hogy a Signum Alfa ügyben hozott döntést követően folytatott nemzeti jogértelmezés és az az alapján

kialakított gyakorlat nem felel meg a 2006/112 irányelv hátleveleire vonatkozó rendelkezéseinek, arra tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság nem fordulhat minden egyes ügyben előzetes döntéshozatal iránti eljárással az Európai Unió Bíróságához, az Alapjogi Charta 47. cikkében foglaltak alapján tekinthető-e úgy az adózók kártérítési per indításához való joga akként, mint ami az e cikkben biztosított hatékony jogorvoslatához és tisztességes eljáráshoz való jogát biztosítja, továbbá értelmezhető-e e körben a Signum Alfa ügyben hozott döntés formájának megválasztása akként, hogy a közösségi jog már rendezte a kérdést, azt az Európai Unió Bírósága gyakorlata tisztázta, ezért az magától értetődő volt, avagy az ismételt eljárási kezdeményezésre is figyelemmel azt jelenti, hogy a kérdés nem volt teljesen tisztázott, ezért az előzetes döntéshozatali kérelem előterjesztésére vonatkozó kötelezettség fennállt?

(1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006, L 347., 1. o.)